

Camellia

อมฤต
ชาไป
โปรด
เบามือ
คุณ
หนูรอง
แสนดี
ข้าไป
หมด
แล้ว 2

再让我睡一会
จ้ายร่างห่อซุยอีฮู่ย
เซี่ยน

จื้อซิง
แป

บทที่ 34 บันทึกการเดินทางไปกุซู่ (ตอนที่สิบสาม)

เคยมีกวีชื่นชมเมืองกุซู่ไว้ว่า ‘จันทร์คล้อยเสียงวิหคน้ำค้าง
พรารพ่า เฟิงแดงมัจฉาเพลิงไม่อาจคลายเศร้า’¹

แม้บัดนี้จะเริ่มเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ ทว่าเมืองกุซู่ในยาม
ค่ำคืน ไม่ว่าจะมองดูอย่างไรก็ล้วนมีบรรยากาศที่แตกต่าง
ออกไป

เผยอวันถึงนั่งอยู่ตรงหน้าโต๊ะตัวเตี้ย ร่างคลุมด้วย
ผ้าคลุมขนจิ้งจอกที่เย็บนไหวจิ้นห่มให้ ดวงหน้าเล็กซุกซ่อน
เอาไว้ภายใต้หมวกคลุมใบกว้าง สายตามองออกไปด้านนอก
อยู่เสมอ

เมื่อได้รับข่าวจากกองครุฑลับ ทั้งสองก็เลื่อนการเดินทาง
ออกไปก่อน แล้วมานั่งเรือหลังคาตำด้วยกัน

---

¹ มาจากผลงานของ จางจี (张继) ‘สะพานเฟิงคินกระจำง’ 《枫桥夜泊》

อาทิตย์ลับทางทิศตะวันตก จากม่านหมอกควันเงา
บุปผาพันธุ์พฤกษ รัตริห์มันแสง แสงเทียนถูกจุดขึ้น

ยามกลางวันในเมืองกุซุสว่างไสว กระเบื้องสีดำ
กำแพงขาวล้วนให้ความรู้สึกสงบอย่างไม่อาจพรรณนาได้
เป็นเมืองที่ยังคงรักษาความเป็นมาแต่โบราณนับร้อยนับพันปี
กำแพงที่มีตะไคร้เขียวเกาะ ทางเดินที่เต็มไปด้วยรอยต่าง
สายน้ำเป็นระลอกคลื่น ทั้งนอกทั้งในล้วนแสดงความเป็น
เอกลักษณ์ของเมือง เล่าเรื่องราวที่ผ่านมาโดยที่ไม่ต้องเอื้อนเอ่ย

โคมไฟสีแดงเข้มสะท้อนลงบนพื้นหินสีเขียวย้ำ
เมื่อทั้งสองสีรวมเข้าด้วยกัน ก็เผยเสน่ห์ของถนนเส้นนี้ออกมา
จนหมดสิ้น บ้านเรือนแน่นขนัด ร้านค้าแผงลอยเรียงราย
เมื่อเหลือบสายตาดูขึ้นมอง ก็เห็นชายคาและธงร้านสุราเด่น
ตระหง่าน หน้าต่างไม้หลอมรวมไปกับความมืดของยามค่ำคืน

ความคึกคักของหัวถนนในยามราตรีไม่ได้ต่างไปจาก
ในยามกลางวันมากนัก แม้จะนั่งอยู่บนเรือ แต่ก็ยังรับรู้ได้ถึง
โรงเตี๊ยมที่มีกลิ่นสุราตลบอบอวล กลิ่นหอมของขนมหอมหวาน
เสียงเล่าเรื่องประกอบดนตรีที่เป็นแบบฉบับของเมืองกุซุ

แว่วหวานลุ่มลึก เคล้าไปกับเสียงสายน้ำกระทบกัน ไพเราะ
เสนาะหูยิ่งนัก

ในขณะที่ทั้งสองคนกำลังว่าง จึงเริ่มพูดคุยฆ่าเวลา
เผยอวินถึงเอ่ยถามว่า “บัดนี้เจ้าถึงกับมีญาณหยั่งรู้ว่าจะ
เดินทางทางน้ำเชี่ยวหรือ”

“คิดอะไรของเจ้า” เขาตั้งสายตาที่กำลังมองผิวน้ำอยู่
กลับมามองดูน้ำชาในแก้วที่ส่ายไหวไปตามเรือที่โคลงเคลง
“ตอนอยู่ที่เมืองเยียนจิง เจ้าอยากจะนั่งเรือเที่ยวเล่นมาตลอด
มิใช่หรือ อีกอย่าง การเดินทางทางน้ำส่งผลดีต่อคนของข้า
หากมีคนติดตามมา ก็จะได้รู้ได้ทันที”

เมื่อหันกลับไป ก็เห็นนางถือดอกไม้ดอกหนึ่งที่ไม่รู้เก็บ
มาจากไหน และเพราะตรงนี้ไม่มีคันฉ่องทองแดง จึงได้แต่
สุมเสียบดอกไม้เอาไว้บนมวยผม บิดๆ เบี้ยวๆ หากมีใคร
เห็นเข้า เป็นได้หลดหัวเราะออกมาอย่างแนนอน

เยียนไหวจินเพียงแต่แยมยิ้ม ดวงตาเป็นประกายสีเงิน
ระยับ ไม่ได้บอกนางว่ามีสิ่งใดผิดปกติ เผยอวินถึงจึงไม่รู้ว่า
ตอนนี้ตนเองมีสภาพดูไม่ جيد

“สวยไหม” นางถาม

“สวย” เขาประชิดเข้าไปใกล้ ยื่นมือออกไปขยับดอกไม้
ของนางให้ตั้งตรง ยามที่ดึงมือกลับมา ก็หลุบสายตาลงมองนาง
นัยน์ตาดำวาววามราวมีสายน้ำไหลผ่าน สะท้อนแสงโคมไฟและ
แสงจันทร์ สว่างใสระยิบระยับ

ทั้งสองอยู่ห่างกันไม่ใกล้ไม่ไกล เผยอวินถึงนั่งจัน
รักษาอาการเดิมเอาไว้ ชั่วพริบตาก็ตกลงไปในห้วงดวงตาลุ่มลึก
ของเขา

ทั้งสองสบตากัน ใบหูร้อนผ่าวราวไฟลน

เรือหลังค้ำดำนองไปตามน้ำ อาศัยแสงจากโคมไฟบน
ถนนใหญ่ ไม้พายพายลงไปในน้ำใสแจ้วจนให้ความคิดคำนึง
ผุดขึ้นมา

ระหว่างที่นั่งเฝ้าไปนั้น มีเพียงเสียงพายกระทบน้ำและ
เสียงจันแจพุดคุยกับคนพายเรืออย่างแผ่วเบา

สายลมโชยชื่นใจ น้ำใสเป็นระลอก เผยอวินถึงยื่นมือ
ออกไปอย่างเบื่อบ่นาย ปลายนิ้วปิดผ่านระลอกคลื่น

เยียนไหวจินมองไปตามปลายนิ้วของนางอย่างห้าม
ไม่อยู่ นิ่งมองดวงหน้าด้านข้างของสาวน้อย เขายกมือ
ทั้งสองข้างขึ้นกอดอก ทำทางสบายอารมณ์ แต่ความจริงแล้ว
ความคิดคำนึงทั้งหมดอยู่ที่เผยอวินถึงทั้งสิ้น ดูสิว่าคนบางคน
ดวงตางดงามราวภูผาธารา ทั้งในทั้งนอก ทั้งผุดผาดทั้งงามตา

“เรือจะแล่นไปที่ใดหรือ...” หลังจากที่ไมเอ๋ยสิ่งใดอยู่
นานเข้า ความว่องงุนก็เริ่มเข้ามา เผยอวินถึงขยี้ดวงตา เอ๋ยถาม
ว่า “ข้าเริ่มวังแล้ว”

เขาดึงสายตากลับมา “อย่าเพิ่งรีบ ไกลจะมาแล้ว”

อวินเมียวอิงเชื่อฟังคำพูดของท่านอา จึงอ้างว่าไม่สบาย
ต้องการรีบพักผ่อน ทว่าจริงๆ แล้วลอบพาสาวใช้ข้างกาย
ออกไปทางประตูข้าง แล้วขึ้นรถม้าที่มารอรับนางตอนยามชวิ²
หัวใจเต้นตึกตัก

‘หลี่ไหวอวี่’ ที่อวินได้เสวียนพุดถึง รับปากว่าจะพบนาง
ชั่วเวลาสั้นๆ และในตอนนั้นเขากำลังดื่มสุรากับเสี่ยวฮุย

---

² ยามชวิ (戌時) ช่วงเวลาระหว่าง 19.00-21.00 น.

นางเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่า บุรุษล้นปากไม่ตรงกับใจ
วันนั้นที่กล่าววาจาออกมา ว่ามีคนในใจแล้ว ทำให้นางไม่อาจ
รูกืบได้อีกนั้น บัดนี้นางพยายามที่จะเปิดเรื่องอีกครั้ง หลังจาก
นั้นยอมเป็นไปตามครรลองของมัน

อวินเมียวอิงแบ่งรับแบ่งสู้ สุดท้ายก็ตอบตกลง

‘หลี่ไห่ววี่’ คือคนที่อวินเมียวอิงได้พบและพิเศษที่สุดใน
สิบกว่าปีมานี้ เป็นบุรุษที่ทำให้นางนับถือ อบอุ่น ใจดี มี
ความอดกลั้น งามสง่าโดดเด่นราวมังกรหงส์

ตั้งแต่เลิกนางไม่เคยขาดแคลนเสื้อผ้า อาหารการกิน
สิ่งของที่อยากได้ก็มักจะมีคนมาประเคนให้

บัดนี้ยังไม่ได้ครอบครอง ก็ยิ่งทำให้หงุดหงิดหัวใจ ยิ่งเขา
ยากจะเข้าใกล้เพียงใด สำหรับนางแล้วยิ่งดึงดูดมากเท่านั้น

นางถูกหญิงคนหนึ่งที่สวมผ้าโปรงปิดบังใบหน้าเชื้อเชิญ
เข้าไปด้านใน ไม่ได้สังเกตเลยสักนิดว่าคนที่รอนางอยู่มิใช่
ชายหนุ่มที่นางคิดถึงคะเนิงหา หากเป็นเรือที่ไร้ผู้คน กลิ่นหอม
ประหลาดที่ไม่รู้ลอยมาจากที่ใดอบอวลอยู่ที่ปลายจมูก

ฝ่ามือมีเหงื่อเย็นไหลซึม นางเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติ จึงร้องเรียกสาวใช้ด้านนอกอยู่หลายครั้งก็ไม่ได้มีการตอบรับ นางจึงยื่นมือออกไปผลักประตูกลับพบว่าประตูถูกลงกลอนไว้ จากด้านนอก

อวินเมียวอิงกระวนกระวาย ตอนนี้นางอยู่เพียงลำพัง ไร้ทางสู้ ได้แต่หวังว่าท่านอาและ ‘คุณชายหลี่’ จะสังเกตเห็น ความผิดปกติแล้วมาช่วยตน

กลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วทั้งห้อง ทุกครั้งที่หายใจ เข้าไป นางก็จะรู้สึกทรมานขึ้นอีกนิด ได้แต่ใช้ผ้าเช็ดหน้า ปิดจมูกเอาไว้ เป็นการป้องกันชั่วคราว

ในเวลานี้มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นด้านนอก ออกจะชวนเซ แต่ กลับตรงมาที่ห้องที่นางอยู่ ดวงตาของอวินเมียวอิงสว่างไสว แม้แต่ผ้าเช็ดหน้าที่ปิดจมูกอยู่ก็คลายลงเล็กน้อย

เขานั่นเอง เขามาแล้วแน่ๆ!

ในขณะที่กำลังจินตนาการภาพชายหนุ่มผู้เป็นวีรบุรุษ ลอยลงมาจากฟากฟ้าเพื่อช่วยหญิงงามอยู่นั้น ประตูก็ถูก กระแทกเปิด คนที่ยืนอยู่หน้าประตูหาใช่คนที่นางรอคอย แต่

เป็นคนเมาร่างเตี้ย รูปลักษณ์ไม่โดดเด่น สองแก้มแดงก่ำด้วย
ฤทธิ์สุรา!

เมื่อเห็นภาพนี้ อวินเมียวอิงก็ถอยกรูดด้วยความตกใจ
เสียงสั่นเทา “คุณชายหลี่ละ...ท่านอาละ เจ้าเป็นใคร!”

“อะไร...คุณชายหลี่อะไรกัน ข้าคือหุหยวน! ลืม ลืมตา
ของเจ้าให้กว้าง มอง มองข้าให้ชัดๆ!”

เขายืนนี้วออกมา ท่าทางเมามาย ยามเปล่งเสียงก็
พ่นน้ำลายออกมาเป็นละอองไม่ได้หยุด ร่างกายโอนเอน ไม่ว่า
ใครเดินผ่านมาเห็นเขาก็ต้องรังเกียจชี้เฝ้าผู้นี้ เขาก้าวมา
ข้างหน้า หรือตามองอวินเมียวอิงที่กำลังตัวสั่นเทา

“อ๊อ เจ้าคนต่างชาติพวกนี้ช่างสรรหา...ของดีเช่นนี้มาให้
ข้าได้”

เมื่อกล่าวจบ เขาก็พุ่งร่างมาข้างหน้า กดทับร่างอวิน-
เมียวอิงที่อยู่ห่างไปหลายก้าวไว้ใต้ร่าง กลิ่นสุราปะทะจมูก
คละเคล้าไปกับกลิ่นหอมแปลกภายในห้อง อวินเมียวอิง
พยายามดิ้นรนขัดขึ้น ต้นขาถูกของแข็งดันเอาไว้ สาบเสื่อค่อยๆ

คลายออก ชายขี้เมาซุกหน้าลงบนชอกคอของนาง ไม่ว่านางจะร้องไห้ไวยวายเป็นไรก็ไม่มีผู้ใดเข้ามาช่วยเหลือ

มาถึงตรงนี้ นางถึงเพิ่งจะรู้ตัว ที่แท้คำพูดของท่านอา ก็พูดไปเพื่องเพื่อปลอบนางเท่านั้น ตั้งแต่ต้นจนจบท่านอาไม่เคยคิดจะช่วยเหลือตนจากใจจริง ซ้ำยังลงมือรุนแรงกับนาง เพราะท่านางไปพบเรื่องฉาวโฉ่ของท่านอาเข้า

เมื่อสำนึกได้เช่นนี้ นางก็รู้สึกราวกับว่าหัวใจถูกควักออกมาจนกลายเป็นโพรง โพรงนั้นลึกล้ำ ภาพลักษณ์สนิทสนมของอวิ้นได้เสียนที่ผ่านมาก็เปลี่ยนเป็นน่ารังเกียจ

“เจ้าพวกผู้หญิงตัวเหม็น ข้ายอมจ่ายเงินมาอยู่กับเจ้า ถือว่าเป็นบุญของเจ้าแล้ว! อย่าไม่ดื่มสุรายกย่อง...จะดื่มสุราลงทันทีไปเสียนี้! ขำขอเตือนให้เจ้าทำตัวดีๆ”

น้ำตาแห่งความขมขื่นหลังไหลออกมาเป็นสาย อวิ้น-เมียวอิงเตรียมพร้อมที่จะตายไปกับเจ้าสัตว์เดรัจฉานผู้นี้

ในขณะที่กำลังสิ้นหวังนั่นเอง หูหยวนที่กดทับร่างของนางก็ถูกคนหิ้วคอลากออกไป ราวกับลูกเงียบที่ถูกโยนออกไปนอกประตู จากนั้นก็มีคนเข้ามาอุ้มนางขึ้นอย่างเบาหวิว แล้ว

วางแผนลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา ก่อนจะใช้ผ้าห่มบนเตียงห่มให้นางไว้อย่างมิดชิด

หลังจากนั้นก็มียเสียงตะโกนและเสียงอาวุธปะทะกัน

อันที่จริงนางก็คาดเดาได้ตั้งแต่ตอนที่ถูกอุ้มขึ้นมาแล้วว่า ผู้ที่มาคือใคร

เขามาช่วยนางจนได้

“คุณชายหลี่...ท่านมาช่วยข้าอีกแล้ว”

อวินเมียวอิงโผล่ศีรษะพ้นออกมาจากผ้าห่ม มองไปยังชายหนุ่มข้างเตียงอย่างเขินอาย เอ่ยเสียงเบาว่า

“บุญคุณใหญ่หลวงนี้ อิงเออร์ไม่อาจทดแทนได้”

‘คุณชายหลี่’ ไม่ได้แสดงอาการยินดีต่อคำขอบคุณหรือมีสีหน้าดีใจที่ได้ช่วยคนเลยแม้แต่หน่อย มีเพียงท่าทีเย็นชาเหมือนในยามปกติ

“ข้าเพียงแต่ช่วยเหลือเท่านั้น ไม่ถึงขั้นต้องกล่าวถึง”

กว่าจะมีโอกาสได้สารภาพรักกับคนในใจเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ต่อให้อวินเฝียวอิงต้องเจอทางตันนางก็ไม่อยากจะพลาดไป

เขากับเสี่ยวฮุยแตกต่างกัน เขามักจะสุภาพต่อสตรีเสมอ ไม่ล่วงเกิน ซ้ำยังไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นหนึ่งในได้หล้า แต่ยังคงทำให้ผู้อื่นรู้สึกถึงความสูงส่งไร้เทียบเทียมได้ ในเวลานี้เขากอดกระบี่อีกครั้ง มองดูคนสองฝ่ายที่สู้กันอยู่หน้าประตูด้วยสายตาเย็นชา แต่ไม่ได้มีทีท่าจะเข้าไปช่วยเหลือ

อวินเฝียวอิงพยายามสร้างบทสนทนากับเขา เขาเพียงแต่รับคำสั่งๆ ไม่ถึงกับเย็นชาเสียทีเดียว

ทว่า นางก็ยังหาจังหวะที่จะบอกความในใจไม่ได้

และก็เป็นเช่นนี้ ผ่านไปสักพัก ในที่สุดชายหนุ่มที่ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวก็ยึดกายบิตชีเกียจอยู่บนกำแพง

ก่อนมา เผยอวินถึงได้ยินองครักษ์ลับส่งข่าว จึงรู้ความเคลื่อนไหวของอวินได้เสียใน ขณะเดียวกันก็ตื่นตะลึงที่นางลงมือกับหลานสาวของตนได้อย่างเหี้ยมเกรียมไร้หัวใจ ทำให้นางโมโหโทโสยิ่งนัก

ดังนั้นนางจึงให้เยียนไหวจีนไปช่วยคนก่อน ส่วนตน
จั้นเจา และอินเออร์ รวมทั้งเหล่าองครักษ์ลับจะเผชิญหน้ากับ
ชายฉกรรจ์เหล่านั้น ในขณะที่คมมีดสีขาวยปะทะกัน นางก็
ถือโอกาสกระทุบหูหวนอีกสองสามครั้ง กระบี่ไม่ได้ออกจาก
ฝักมานาน บัดนี้เรียกได้ว่าคล่องแคล่วว่องไว แต่ละกระบวนท่า
ราวเมฆาคล้อยธาราไหล

ดวงตาของเยียนไหวจีนจับจ้องที่เงาหลังของนาง
ไม่ไปไหน มองดูนางชักกระบี่ออกจากฝักด้วยท่วงท่าสง่างาม
รอยยิ้มที่มุมปากของเขายังไม่จางคลาย

อวินเมียวอิงคอยสังเกตดูเขาตลอดเวลา มีหรือจะไม่เห็น
รอยประทับใจที่แวบผ่านดวงตาของเขา ในขณะเดียวกันนางก็
เข้าใจว่านั่นคือสิ่งที่นางไม่มีวันได้รับ ท่วงท่าปราดเปรียวอย่าง
ธิดาแม่ทัพนายกองช่างเป็นประกายเจิดจ้าจนแทบจะแผดเผา
ดวงตาของนาง

แต่ก่อนพี่สาวก็มองดูพี่ชายสกุลสวีเช่นนี้ บัดนี้เมื่อเทียบ
สายตาของเขาและของพี่สาวแล้ว สายตาของเขายังมากกว่า
พี่สาวของตนมากนัก

นี่จะเป็นสายตาที่พี่ชายมองน้องสาวแท้ๆ ไปได้ยังไง

เมื่อพินิจมองว่าทั้งสองไม่ได้มีหน้าตาที่คล้ายคลึงกัน
มากนัก จากนั้นก็หวนคิดได้ว่าแม้ทั้งสองจะไม่ค่อยได้อยู่ในจวน
แต่ก็พอจะเห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ได้ อวินเมียวอิงจึง
พอจะคาดเดาได้เจ็ดแปดส่วน

แต่ก็สายไปเสียแล้ว

มีคนในใจ ที่แท้ความหมายก็เป็นเช่นนี้

ดวงตาของอวินเมียวอิงแอบราวกับคนบีบมะนาวใส่
จนน้ำตาแทบจะไหลออกมา ได้หล้าไวยวาย ล้วนเพื่อความ-
ปรารถนาของตน ได้หล้าปะทะ ล้วนเพราะสิ่งที่ไม่ได้มา

ความรักชอบลาจาก ล้วนไม่อาจได้มา

เงาหลังของชายหนุ่ม ได้แค่มองแต่ไม่อาจไขว่คว้า

บทที่ 35 บันทึกการเดินทางไปภูซ (ตอนที่สิบสี่)

เมื่อเก็บกระบี่เข้าฝักแล้ว เผยอวินถึงก็เห็นเหล่าองครักษ์จับชาวต่างชาติที่สันจุมกคมสูงกลุ่มนั้นเอาไว้ นางก็หันกายเดินช้าๆ ไปยังหุบยวนที่นอนอยู่บนพื้น

ปากของเขายังคงพึมพำไม่หยุด กุมตำแหน่งที่นางกระเทียบอย่างแรง พร้อมกับกลิ้งไปกลิ้งมา

เผยอวินถึงเห็นดังนั้น ก็ยกเท้าขึ้นอย่างไม่ไยดี...ก่อนจะกระเทียบลงไปหัวไหล่ของเขาอีกครั้ง

หุบยวนร้องโอดโอย แม้ความเจ็บปวดจะทำให้สติสัมปชัญญะกลับมาได้บางส่วน แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะเผยอวินถึงที่กำลังโมโหโทโสอยู่ได้

นางทิ้งผ้าคลุมขนจิ้งจอกเอาไว้ในเรือ ทะเลสาบยามค่ำคืนลมพัดแรงทำให้อาภรณ์ของนางปลิวไสว ทั้งๆ ที่ร่างบอบบางแท้ๆ แต่กลับว่องไวเพริยวลมจนน่าจับตา แม้แต่หุบยวนก็ยังมองอย่างนิงอึ้ง

แต่นางจะยิ้มแย้มให้กับพวกลูกค้าที่มาเที่ยวช่องประเวณี
ซึ่งช่วยเหลือคนร้ายทำเรื่องชั่วได้อย่างไร

“หุหยวนไซ้หรือไม่ ร้องตะโกนชื่อตัวเองเสียงดังเชียวนะ
ไม่ทราบว่ามีมาจากสกุลหุที่ใดหรือ”

นางโน้มร่างลงมา เอ่ยเยาะหยันอย่างเยียบเย็น “คงไม่ใช่
คนแซ่หุที่ฝ่าบาททรงลดตำแหน่งไปสามชั้น จากนั้นก็ขับไล่
ออกจากเมืองเยียนจิงกระมัง”

เขานอนอยู่บนพื้น เจ็บปวดจนสุดลมหายใจลดไฟ
ความเมามายยังไม่สลายไป เมื่อได้ยินหญิงผู้หนึ่งใช้น้ำเสียง
ดูแคลนชาติกำเนิดสกุลของตนอย่างสุดเย้ยหยัน จึงไม่ได้สนใจ
ความเจ็บปวดอีกต่อไป นิ้วมือชี้หน้านางปากก็กัดน้ำเสียงลั่น

“เจ้ามันหญิงชาติชั่วที่ไหนกัน! เจ้าลูกสุนัข ถือดี...อ้าก!!”

เขายังกล่าวไม่ทันจบ นิ้วมือก็ถูกคนในชุดดำหะเข้ามา
หักงอ และในขณะที่เขากำลังกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด
หญิงสาวตรงหน้าก็ไม่ได้เหลียวตาไปมองทางอื่นเลยสักนิด

“หากกล้าพูดจาดูหมิ่นอีก สิ่งที่คุณจะไม่ได้มีเพียง
นิ้วมือของเจ้า” จันเจาปล่อยเขา สีหน้าถมึงทึง

ในขณะเดียวกันนั้น อวินเมียวอิงที่อยู่ด้านในตัวเรือก็รู้สึก
หัวร้อน ห่อร่างเอาไว้ภายใต้ผ้าคลุมผืนหนาลุกขึ้นมานั่ง ตะแคง
กาย จับชายเสื้อของเยียนไหวจิ้นไว้แน่น เช่นเดียวกับความ
หลงใหลที่เกาะกุมหัวใจอันดื้อรั้นของนางไว้

“คุณชายหลี่” นางแม่มริมฝีปาก ใบหน้าแดงก่ำ

“ข้า ข้ามีเรื่องอยากจะพูดกับท่าน!”

เมื่อสบเข้ากับดวงตาดำสว่างไสว รอยยิ้มในดวงตาของ
เขาไม่ได้สลายหายไป ดวงตาเรียวยาวดั่งตาหงส์สะกดวิญญาณ
มุ่มปากเหมือนจะมีรอยยิ้มแตะแต้ม

ทันใดนั้นหัวสมองของอวินเมียวอิงก็ว่างเปล่า ทั้งๆ ที่
นางเตรียมคำพูดมาเป็นอย่างดีแล้ว แต่ยามที่จะเอ่ยออกมานั้น
กลับอึกๆ อักๆ

เยียนไหวจิ้นกลับมามีท่าทีเย็นชาดังเก่า ไม่เอ่ยวาจา

“ข้า...คุณชายหลี่ ข้ารู้ว่าหัวใจของท่านมีเจ้าของแล้ว
แต่ข้า ข้าเองก็ชอบท่านจากใจจริงเช่นกัน!”

นางพยายามจะสารภาพความในใจของตนต่อชายหนุ่มที่ตนเองหลงใหล “เรื่องในอนาคตใครเลยจะล่วงรู้ แต่ข้ารับรองว่า สกอลวีนจะเป็นกำลังสำคัญที่สุดที่จะช่วยเหลือท่านในวงการขุนนาง ไม่ว่าจะสามารถเข้าเป็นขุนนางหรือ...”

เขาหัวเราะแผ่วเบา รวากับว่ากำลังหัวเราะเยาะที่นางไม่ประมาณกำลังตัวเอง ทำให้ใบหน้าของอวินเมื่อยอึงยิ่งร้อนผ่าวมากกว่าเดิม

“คุณหนูสี่” เขาค่อยๆ ดึงแขนเสื้อของตนออกจากมือ
ของนาง เสียงนั้นกระจ่างชัดมีสติ มิได้หวั่นไหวต่อความ
หลงใหลของนางแม้แต่น้อย แล้วเอ่ยหวานลุ่มว่า “ตั้งแต่เล็ก ข้า
ก็ รั ก

ปักใจต่อคนคนหนึ่งมาตลอด หลายปีมานี้ไม่เคยลดน้อยลง ทว่ากลับยิ่งเข้มข้นไม่ต่างจากสุราที่ฝังไว้ใต้ต้นสาลี ต้องขอภัยด้วยซ้ำจำเป็นต้องบอกเอาไว้เสียก่อน หัวใจของข้าไม่อาจมีใครได้อีก นอกจากนาง แม่นางอย่าได้เสียเวลาอันมีค่ากับข้าอีกเลย ข้าขอกล่าวเพียงเท่านี้ เจ้าทำใจเสียเถิด”

เยียนไหวจินก็คิดไม่ถึงว่า ตนเองจะอธิบายเรื่องนี้กับ คนที่ไม่ได้สนิทคุ้นเคยเลยสักนิดได้ ทว่าหลังจากมองดู ความรู้สึกในอดีตจนโปร่งแล้ว จึงได้รู้ตัวว่า ที่แท้ความรู้สึกนี้ ไม่ได้เป็นเพียงความชอบอย่างใสซื่อมาตั้งนานแล้ว

ในเวลาที่ไม่เคยได้สังเกตมาก่อน เขามักจะอยากเติมเต็ม เวลาว่างที่ไม่ได้มีมากนักกับเผยอวันถึง อยากจะพบนาง อยู่เสมอ คิดหาวิธีสุดชีวิตเพื่อรั้งนางเอาไว้ข้างกาย แล้วยังมีความรู้สึกห่วงไหวที่เขาพยายามจะขัดขึ้นแต่สุดท้ายก็ยังคง ยอมแพ้ ยามอยู่ด้วยกันก็ตีฝีปากกัน ยามจากกันก็คิดถึง ความรู้สึกที่ฝังเอาไว้วันนั้นจะยิ่งรุนแรงมากขึ้น

เมื่อเห็นว่าความรู้สึกที่โอบกอบรัดผูกทำให้แตกสลาย อวินเมียวอิงก็รู้สึกไม่อาจสู้หน้าได้ จากนั้นก็ลองหยั่งเชิงอย่าง ไม่เต็มใจนัก “ไชนางหรือไม่ พวกท่าน...จริง ๆ แล้วพวกท่าน ไม่ใช่พี่น้องกัน ใช่หรือไม่”

เขาหลบเลี่ยงสายตาไปทางอื่นอย่างมีพิรุณ ไม่เอ่ยตอบ ทว่าก็ชัดเจนยิ่งกว่าถ้อยคำนับพันหมื่น

“หรือว่าชาตินี้ท่านจะไม่มีอนุภรรยาเลยหรืออย่างไร!
ตอนนี้บอกไม่อาจมีคนอื่นได้ ในอนาคตไม่แน่...”

ชั่วพริบตานั่นเอง กระโอบรอบด้านชายหนุ่มก็พลัน
เปลี่ยนไป ทั้งๆ ที่ก็สวมเสื้อผ้าเช่นเดิม ใบหน้าดวงเดิม แต่กลับ
ทำให้รู้สึกเหินหนาว แวตามีรอยเหี่ยมเกรียมซุกซ่อนอยู่

“เรื่องในวันนี้ เจ้ากับอวินได้เสียนหาเรื่องใส่ตัว เล่นกับ
ไฟจนภัยมาถึงตัว พวกเจ้าสองคนจะทำตัวผิดจารีตที่ดี จะเลี้ยง
น้องชายภรรยาผู้นำตระกูลก็ช่าง ไม่เกี่ยวข้องกับข้า หากนาง
ไม่ได้เป็นคนเอ่ยปาก ข้าก็ไม่ได้อยากจะมาช่วยเจ้านักพรอก
ข้าเตือนเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า คุณหนูสี่ฟังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา
หรืออย่างไร”

นางถูกสายตาของเยียนไหวจิ้นจับจ้องจนขนลุกชูชัน
ท่ายทอยมีเหงื่อเย็นซึมออกมา

“ข้ากับนางจะเป็นพี่น้องกันหรือไม่ ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า
หากคุณหนูสี่ยังไม่เข้าใจว่าสิ่งใดควรพูด สิ่งใดไม่ควรพูด ข้าก็
ไม่ถือสาที่จะให้ลูกน้องสั่งสอนเจ้าสักหน่อย”

เมื่อพ้นคำพูดดูร้ายไปแล้ว เยียนไหวจิ้นก็ไม่สนใจว่าคน
ด้านหลังจะหันมาชี้ตัวขวรวาระดาษ ความห่วงใยที่อาจจะทำให้
เกิดความเข้าใจผิดที่ไม่จำเป็นนั้น ถูกตัดขาดอย่างไร้เยื่อใย

เขาเดินไปที่ข้างกายเผยอวินถึง มือหนึ่งจับท้ายทอย
หูหยวน แล้วหัวทั้งร่างขึ้นมาอีกครั้ง

“จอมยุทธ์หญิง เจ้าจะจัดการอย่างไร”

เผยอวินถึงมองดูอวินเมี่ยวอิงที่ห่อตัวไว้จนมิด มุดหน้า
ลงกับฟูก หลังจากล้งเลอยู่สักพัก ก็สาวเท้าเดินไปหานาง

นางไม่ได้รับรู้บทสนทนาเมื่อครู่นี้ของทั้งสองคน รู้สึก
เพียงว่าอวินเมี่ยวอิงมีสิทธิ์ที่จะได้รู้เรื่องราวทั้งหมดเท่านั้น

หูหยวนอายุมากกว่าเยียนไหวจิ้นมาก ทว่ากลับเตี้ยกว่า
อีกฝ่ายถึงสองช่วงศีรษะ เยียนไหวจิ้นจึงจับวางเขาได้ตามแต่ใจ
เมื่อถูกคนทั้งสองข่มขู่ หูหยวนก็สารภาพเรื่องราวทั้งหมด
ออกมาพร้อมน้ำหูน้ำตา เมื่อเล่าจบก็ยังไม่ลืมที่จะสลัดความผิด
ไปจากตัวเองอย่างหมดจด

เขาทำคอแข็งพูดว่า “ข้าเพียงแต่ออกเงินนิดหน่อยเท่านั้น ได้เสพสุข...ชายทั้งใต้หล้าก็เหมือนกันกับข้ามิใช่หรือ ข้าผิดตรงไหนเล่า”

เผยอวินถึงคร้านจะก่นด่า เดิมทีคิดจะกระต๊อบเขาอีกสักครั้ง แต่เยียนไหวจึ้นกลับแย่งไปก่อน

“อ้าก...! ให้ตายเถอะ ข้าผิดไปแล้ว! ข้าผิดไปแล้วตกลงไหม! จะต้องฆ่ากันให้ตายเลยหรืออย่างไร!”

จันเจาเหลือบสายตามองเยียนไหวจึ้นที่อยู่ตรงหน้าเงิบๆ ค่อยๆ ดึงมือกลับมา

สิ่งที่หูหยวนรู้มีเพียงยอดภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น จากข้อมูลที่จันเจาสืบมาได้ เรื่องนี้ซับซ้อนซ่อนเงื่อนยิ่งกว่าที่เห็น

ชาวตาตาร์ที่รับไม้ต่อจากอวินได้เสวียน คือเจ้าแก้วของร้านเครื่องหอมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองกุซู่ เมื่อหนึ่งปีก่อนพวกเขาเข้าครอบครองร้านแห่งนี้แทนเจ้าแก้วคนก่อน...แน่นอนว่าเป็นเพียงฉากหน้าเท่านั้น

ชาวตาตาร์และชาวต่างชาติเริ่มต้นร่วมมือกันตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน แบ่งแยกออกไปครอบครองดินแดนต่างๆ ของแคว้นต่าจี พวกกันตั้งรกรากอยู่อาศัย เห็นได้ชัดว่าวางแผนมานาน

เรื่องนี้ฮ่องเต้เหรินอันไม่มีทางที่จะไม่ทรงทราบ การที่ชาวต่างชาติร่วมมือกับขุนนางในราชสำนัก ก่อความวุ่นวายภายใต้สายพระเนตร ย่อมไม่อาจปล่อยไปได้ แต่ถ้าหากโอรส-สวรรค์ทรงต้องการให้ผู้ใดตาย ล้วนมีวิธีจัดการทั้งสิ้น และพระองค์ก็เลือกที่จะปล่อยสายเบ็ดยาว ตกปลาใหญ่

กลับมาพูดถึงร้านขายเครื่องหอม แม้จะดูธรรมดาความจริงแล้วเบื้องหลังกลับมีการจัดหาเครื่องหอมเพื่อช่วยในการรอมรักระหว่างชายหญิงให้กับเหล่าขุนนางและชนชั้นสูงไม่เพียงเท่านั้น ยังรับผิดชอบจัดหาหญิงคณิกาทั้งหมด ให้กับชนชั้นสูงของเมืองกุซุหรือผู้มาเยือนได้เสพสม

หูหยวนผู้นี้คือคนที่อวิ้นได้เสวียนขอให้ชาวตาตาร์จัดหามา หลังจากเรื่องสำเร็จลงแล้ว นางก็จะแพร่พรายข่าวเรื่องอวิ้นเมียวอิงลักลอบผิดประเวณีกับชายอื่นให้คนสกุลอวิ้น

‘ได้รับรู้ ‘โดยไม่ตั้งใจ’ แล้วไม่นานพวกเขาก็จะได้รับการช่วยเหลือจากเส้นสายและหาเรือพบได้อย่างรวดเร็ว

ส่วนอวินได้เสียนั้นรู้การค้าเบื้องหลังของร้านแห่งนี้ได้อย่างไรนั้น ตามที่นางสารภาพในภายหลัง ก่อนหน้านั้นในขณะที่เสี้ยวฮุยและลูกหลานเกเรสักคนของสกุลสวีดื่มสุรากันอย่างสำราญ อยู่ๆ อีกฝ่ายก็เอ่ยถึงเรื่องการค้านี้ขึ้นมา ดังนั้นหลังจากที่อวินเมียวอิงบังเอิญพบเรื่องน่าละอายของทั้งสองคนเข้า เสี้ยวฮุยก็เสนอความคิดเห็นให้กับอวินได้เสียนใช้วิธีนี้จัดการกับปัญหา

จากเหตุการณ์นี้ คนของเยียนไห่วจินก็ได้หลักฐานการติดต่อซื้อขายระหว่างคนสกุลสวีและชาวตาตาร์ได้อย่างง่ายดาย

ทว่าเห็นได้ชัด ว่าเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นในภายหลัง

“ข้าสั่งให้คนไปจับกุมอาของเจ้าไปส่งที่จวนสกุลอวินแล้ว ส่วนเสี้ยวฮุยก็หนีไม่พ้นเช่นกัน เรื่องที่พวกเรารวมหัวกันทำร้ายเจ้า คิดว่าท่านพ่อท่านแม่ของเจ้าจะทวงความยุติธรรมให้เจ้าได้” จากนั้นเผยอวินถึงจึงส่งสายตาให้จั่นเจาพาตัวหูหยวนไป

อวิ้นเมียวอชิงยังไม่อาจก้าวผ่านความเสียใจได้ แล้วยังมาได้ยินสิ่งยืนยันว่าท่านอาต้องการให้คนมาทำลายความบริสุทธิ์ของตัวเอง ความเสียใจก็โถมทับเข้ามา ปลายจมูกแสบเล็กน้อย น้ำตาหลังไหลนองไปหน้า

เมื่อเห็นแม่นางตรงหน้าร้องไห้ราวหยาดฝนต้องกลีบดอกสาลี เผยอวิ้นถึงที่ไม่เชี่ยวชาญการปลอบคนจึงได้แต่เลียนแบบพี่สาวของตน เอ่ยคำปลอบใจง่าย ๆ สองสามประโยค ในขณะที่เยียนไหวจีนนั้นหนีไปหลบตั้งแต่ก่อนหน้านี้ ครึ่งร่างฟิงกรอบประตู ไม่ได้เหลือบมองมาทางนี้แม้แต่บ่อย

อวิ้นเมียวอชิงรู้สึกสับสน

ในตอนแรกนางเพียงแต่ชื่นชม ยังไม่มีความคิดที่จะครอบครอง ถ้าหากไม่ได้เป็นเพราะนางคิดเพื่อฝันไปไกล อวิ้นได้เสวียนก็คงไม่ฉวยโอกาส และคงไม่ถึงกับทำร้ายตัวนาง เช่นนี้ รู้ทั้งรู้ว่าหญิงสาวที่เขาชอบอาจจะเป็นนาง ก็ไม่รู้จักสงบเสงี่ยม คิดแต่จะใช้ฐานะคุณหนูสกุลอวิ้นมาโย่งเขาไป

สรรพสิ่งล้วนมีเหตุและมีผล มิน่าเล่าเขาจึงทำสีหน้าเย็นชาใส่นาง

อวินเมียวอิงหัวเราะเยาะตัวเอง อาภรณ์ที่นางแต่งมา
อย่างตั้งใจนั้น บัดนี้หลุดลุ่ยและทะ เกวี่งสำอองที่ประทึนมา
อย่างดีถูกน้ำตาชะออกเสียจนมองไม่เห็นเค้าเดิม

รักแต่ไม่ได้ครอบครองคือชะตาชีวิตของนาง นอกจาก
วันอันสดใสบนถนนเส้นยาวนั้น นางก็ไม่เคยได้เห็นเงาร่างสูงนั้น
จากที่อื่นอีกเลย

เขาไม่ได้เป็นคนของที่นี่ หากเขาไปจากเมืองกุซุ แม้แต่
เงาแขนเสื้อของเขานางก็ไม่อาจคว้าไว้ได้

เทพแห่งจันทรามีได้โยงด้ายแดงไว้ระหว่างพวกเขา
ความรักของเขาอยู่กับหญิงอีกคนหนึ่ง มีเพียงยามอยู่ต่อหน้า
นางเท่านั้นที่จะแสดงความแข็งขัน เก็บความรักเอาไว้ในใจ
ในความฝัน และในนัยน์ตาเยียบเย็นล้าลึกคู่กัน

คำพูดที่เผยอวินถึงเอ่ยอยู่ข้างหู ไม่ได้เข้าสู่โสตประสาท
ของอวินเมียวอิงแม้แต่บ่อย นางนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น นานช้า นางก็
หันศีรษะราวท่อนไม้ มองดูเงาหลังเคียงบ่าเคียงไหล่กันของ
ทั้งสอง ภายใใจไม่รู้ว่าเป็นความคลุ้มคลั่งหรือความบ้าคลั่ง

กระบี่คมในมือของหญิงสาวส่องประกายเยียบเย็น
มากพอที่จะทำให้ทุกคนเกรงขามและอยู่ให้ห่าง นางที่มีมือ
จับด้ามกระบี่ที่เยียบเย็นดังนั้น แต่กลับไม่อาจทำให้คนละ
สายตาไปได้ นั่นคือความงามที่ต้องหิมะยิ่งผุดผาด ต้องน้ำค้าง
ยี่
ง
งามตา

เมื่อเห็นว่าอวินเมียวอิงฟังสิ่งใดก็ไม่เข้าหู เผยอวินถึงก็
เลิกปลอบโยน เพียงแต่ให้อินเออร์และจันเจารั้งอยู่ที่นี้ เพื่อ
พาอวินเมียวอิงกลับไปยัง

ทั้งสองเดินเคียงกันออกจากเรือ ไม่รู้ว่าเยียนไหวจัน
หยิบผ้าคลุมขนจิ้งจอกมาจากที่ใด เขาสวมคลุมลงมาให้นาง
เมื่อเสร็จเรียบร้อย เขาก็บิดขี้เกียจ จากนั้นก็หันไปมองนาง
แสงจันทร์กระจ่างราวสายน้ำ ดวงตาของเขาแตะแต่มรอยยิ้ม
เอ่ยว่า

“เผยหวันหวัน ไป กลับบ้านกัน”

บทที่ 36 เป็นไปตามหัวใจ (ตอนแรก)

เมืองเยียนจิงที่ไม่ได้พบเห็นมานานยังคงเป็นดังเก่า

ระเบียงทางเดินของวังจงชู่มีตะเกียงแขวนเรียงราย
เมื่อล่องเข้าสู่ราตรีก็จะถูกจุดขึ้น สายไหวไปมา ละลานตาและ
เจียบเหงา

มีเพียงคนที่อยู่ตรงกลางเท่านั้น จึงจะมองเห็นความ-
มืดมิดที่เคียดคู่อยู่กับแสงสว่างได้

ฉุนเฟยนั่งฟังพนักงานเฝ้าหับตาพักผ่อน หันหลังให้
แสงเทียน มองจากที่ไกลๆ จะเห็นเพียงเงาร่างสีดำรางเลือน
เดียวดาย รวากับนักเดินทางที่ตกสู่วังน้ำวนไม่อาจหนีออกมาได้

หานปู้ยืนอยู่ที่หน้าประตูตำหนัก นั่งมองนางอยู่สักพัก
จึงค่อยๆ ก้าวเข้ามา ยิ่งเขาเข้ามาใกล้ ใบหน้าที่มองไม่ชัดก็ยัง
ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ เงาร่างที่ทอดลงบนพื้นก็เปลี่ยนจากหนึ่ง
กลายเป็นสอง

ดวงจันทร์กลมโตลอยกว้าง โดดเดี่ยวอ้างว้างอยู่บน
ท้องฟ้ายามราตรี ต่อให้ดวงจันทร์จะผันเปลี่ยนไปอย่างไร
ก็เพียงแค่วันขึ้นเดือนขึ้นเดือนหาย ทว่าความทุกข์ของมนุษย์
โลกนั้นมีอยู่มากมายเป็นพันหมื่น

อยู่ๆ หานปู ก็หวนนึกถึงปีก่อนเก่าที่ได้ต้นเหมย
ครั้งแรกที่ได้เห็นนาง...งดงามโฉมสะคราญ แตกต่างจาก
ดวงหน้าซุบผอมทรุดโทรมในตอนนี้เป็นคนละคน

วันเวลาอันงดงามของพวกเขา ถูกขำเราอยู่ในเมือง
แห่งนี้ ถูกขำเราอยู่ในความรักที่พันผูกซึ่งกันและกันแต่ไม่อาจ
เอื้อนเอ่ยออกมาได้

ทั้งโอรสสวรรค์ เสนาบดีแม่ทัพ หรือต่อให้เป็นพระสนม
ที่งามล่มแผ่นดินเพียงใด สุดท้ายก็เป็นเพียงคนธรรมดา ไม่อาจ
หลีกเลี่ยงความทุกข์และความขมขื่นไปได้

โคมไฟพร่างพรายที่ถูกจุดไปทั่วทั้งเมืองเยียนจิง
เป็นเช่นเดียวกับความรักต้องห้ามของพวกเขาที่ถือกำเนิดขึ้น
มานานแล้ว

จนเพยไต้ยีนเสียงผีเท้า เมื่อเห็นคนที่มาก็ค่อยๆ ยึดตัว
นั่งอย่างเฉื่อยชา

“จัดการเรียบร้อยแล้วหรือ ทางด้านนั้นเตรียมพร้อมแล้ว
หรือยัง”

เขาพยักหน้า เดินไปข้างหน้า

ในขณะที่เดียวกัน อวีก็ถึงมือที่กำลังนัดหลังให้
จนเพยกลับ ก่อนจะก้มหน้าถอยไปตลอดทาง

โบราณว่าไว้ จงติดดินเหมือนแสงสว่าง เปลี่ยนไปตาม
ยุคสมัย เก็บงำเขี้ยวเล็บปรับตัวตามสถานการณ์ แต่ก่อนนาง
ทำตาม บัดนี้ความคิดอ่านแตกต่างไปโดยสิ้นเชิง ทำที่จึงพลอย
เปลี่ยนไป

“อืม ถึงเวลาให้เขาได้ลิ้มรสความลำบากเสียบ้าง”

เมืองกุซุมิฝนตกตลอดทั้งคืนอีกครั้ง โปรยปรายชุ่มฉ่ำ

เมื่อคืนนี้ไร้จันทร์ จวนสกลอวินจึงตามประทีปไว้จน
สว่างไสว ความเงียบสงัดรอบด้านยิ่งทำให้เสียงกู่ร้องสะอื้น

ไม่หยุดหย่อนที่ห้องโถงหลักโดดเด่นขึ้นมา จนกระทั่งยามจื่อ³
จึงได้เียบสงบลง

ทำให้เผยอวินถึงแทบจะนอนไม่หลับทั้งคืน

เช้าวันนี้เมื่อตื่นขึ้นมา คันช่องทองแดงก็สะท้อนรอยตำ
วงใหญ่ใต้ตาทั้งสองข้าง แม้แต่ตัวนางเองก็อดตกใจไม่ได้

ยามที่รับประทานอาหารเช้าในห้องโถง เผยอวินถึง
ถึงเพิ่งจะนึกถึงเรื่องที่คาใจอยู่ จึงเฝ้าถามด้วยความสงสัย

“สุดท้ายแล้วสกุลอวินจัดการอย่างไรหรือ”

อินเออร์โน้มกายลงตอบ “เรียนคุณหนู บ่าวลองไป
สืบมาแล้ว แต่เมื่อสาวใช้เหล่านั้นเห็นว่าเป็นบ่าว จึงไม่ยอมพูด
อะไรมาก เอาแต่อีกอีก บ่าวหว่านล้อมอยู่นาน พวกนางจึงบอก
ข้าว่า คนสกุลเสี่ยวผู้นั้นถูกส่งตัวกลับไปแล้ว ปล่อยให้สกุลเสี่ยว
เป็นคนจัดการ ส่วนอีกคนนั้น...”

---

³ ยามจื่อ (子时) ช่วงเวลาระหว่าง 23.00-00.59 น.

อินเออร์ไม่ได้เล่าจุดจบของอินไต้เสวียน แต่พวกนาง
เข้าใจดี จากเสียงร้องไห้อ่อนนวลเมื่อคืนนี้ จุดจบของนางก็คง
จะไม่ได้เปลี่ยนไปจากที่คาดไว้

แม้สิ่งที่อินไต้เสวียนทำนั้นจะเรียกได้ว่าชั่วช้าสามานย์
ทว่าในใจของนางก็รู้สึกหมดหนทางเช่นกัน

วงศ์ตระกูลที่ดูภายนอกยิ่งใหญ่เกรียงไกร ภายในกลับมี
ด้านเน่าเฟะ เพื่อผลประโยชน์ของวงศ์ตระกูล จึงเห็นบุตรหลาน
เป็นเครื่องมือในการแต่งงานเพื่อเกียวกอง และเพื่อรักษา
ชื่อเสียง เห็นญาติสายเลือดเดียวกันเป็นเพียงต้นหญ้า เมื่อ
ไม่อาจสร้างประโยชน์ให้วงศ์ตระกูลแล้ว ก็จะถูกกำจัดทิ้งไป

เมื่อคิดถึงตรงนี้ นางก็วางตะเกียบทองแดงลง หมด
ความอยากอาหาร

เยียนไหวจินบอกว่าจะกลับบ้าน ย่อมหมายความว่า
ออกเดินทางทันทีโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง คืนนั้นเขาสั่งให้นาง
เก็บสัมภาระ จะบอกลาและออกเดินทางแต่เช้าตรู่

จากไปนานหลายเดือน เมื่อคิดว่านางจะต้องกลับไป
ด้านหนึ่งก็รู้สึกอาลัยอาวรณ์ อีกด้านหนึ่งก็เริ่มรู้สึกคิดถึง

นางเกิดความรู้สึกคิดถึงบ้านเกิดขึ้นมา

เมื่อรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว ก็เห็นว่าภายในห้องมีแขกที่ไม่ได้รับเชิญกำลังอ่านกระดาษที่ถืออยู่ในมืออย่างละเอียด

เผยอวีนถึงเห็นของในมือของเขาได้ชัดเจนแล้วก็ชะงัก จากนั้นก็คิดขึ้นมาได้ว่า เมื่อคืนนี้นางนอนไม่หลับพลิกกายไปมา พอดีกับด้านนอกเริ่มมีฝนตกปรอยๆ จึงสวมเสื้อตัวนอก แล้วลงจากเตียง ฟังเสียงสายฝนพรำไม่ขาดสาย จึงได้เขียนโคลงขึ้นมาบทหนึ่ง

‘ยามเยาว์ฟังเพลงฝนบนหอสูง เทียนแดงม่านมุ้งสลัว
ยามหนุ่มฟังเสียงฝนบนลำเรือ ธารากว้างเมฆลอยต่ำ วิหคร้อง
รับลมประจิม หากบัดนี้ฟังเสียงฝนได้ชายคา เกศาวาโพลน
ทุกข์สุขพบจากไร่เยื่อใย ปลอຍให้สายฝนโปรยปรายถึงรุ่งอรุณ’⁴

---

⁴ มาจากผลงานของเจียงเจี๋ย (蒋捷) ‘อวี๋เหม่ยเหริน - สดับพิรุณ’ 《虞美人听雨》
ที่ว่า ‘ติดธุลีเช่นแสงสว่าง คลายม้วนตามยุคสมัย เก็บเกราะเก็บปึก ล่องลอย
ไปตามลมเมฆ’ มาจาก (จิ้นซู่ – บันทึกกวีพากษ์ฮ่งเต๋เซวียนตี้)’

นางยังไม่ทันได้เอ่ยปาก ก็ได้ยินเสียงคนตรงหน้าหัวเราะ
ทும்ต่ำ จากนั้นก็ม้วนกระดาษแผ่นนั้นแล้วเคาะลงบนศีรษะ
ของนางเบาๆ

“อายุเพียงเท่านี้ ไปเอาความทุกข์มากมายมาจากไหน
กัน”

เผยวันถึงคลั่งศีรษะของตนเอง ไม่ได้ยอมรับหรือ
ปฏิเสธ แต่เอ่ยถามว่า “จะออกเดินทางเมื่อไหร่”

เขาเลิกคิ้วเล็กน้อย

“เผยวันหวัน อยากกลับบ้านใจจะขาด อยากจะกลับไป
เห็นพี่สาวของเจ้าแต่งงานกับเวินจิ้งชวี่อย่างนั้นหรือ”

“...” คนผู้นี้ช่างไม่รู้ว่าสิ่งใดควรพูดหรือไม่ควรพูด

เยียนไหวจินเห็นนางอึ้งพูดไม่ออก ก็เก็บมือมาอย่างรู้
เวลา รวากับกำลังหยอกเล่นกับแมว “ออกเดินทางตอนเที่ยง
ก่อนหน้านั้นยังต้องบอกลาท่านอาจารย์วีนเสียก่อน เจ้ารอช้า
อยู่ในห้องก็พอ”

“ได้”

เมื่อรู้ว่าเขาจะยังไม่กลับมาเร็ว ๆ นี้ เผยอวินถึงก็
ผงกศีรษะ ในขณะที่กำลังคิดว่าจะเขียนจดหมายให้อวินฝาง-
เยวียดีหรือไม่นั้น ใครจะคิดว่าเยียนไหวจีนเพิ่งจะจากไป นางก็
ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากสาวใช้ประจำตัวของอวินฝางเยวีย

“แม่นางอิง⁺ ฮูหยินของเราบอกว่า จดหมายนี้ควรเปิดอ่าน
ระหว่างทาง ต่อไปวันเวลาอีกยาวไกล ไม่รู้ว่าจะได้พบอีก
เมื่อไหร่ ขอให้ท่านดูแลตัวเองให้ดีด้วยเจ้าค่ะ”

เผยอวินถึงรับจดหมายมา แล้วเก็บเอาไว้อย่างดี

“ข้าทราบแล้ว ฝากขอบคุณฮูหยินของเจ้าด้วย”

สาวใช้รับเงินรางวัล จากนั้นก็กล่าวขอบคุณพร้อม
รอยยิ้มก่อนจะจากไป

เมื่อคืนนี้จวนสกุลอวินเพิ่งจะพบเจอกับเหตุการณ์ใหญ่
มาหลาย ๆ บัดนี้จึงไม่มีผู้ใดมีแกลใจจะจัดงานเลี้ยงอำลาให้
พวกเขาสองคน ซึ่งก็ตรงกับความต้องการของเยียนไหวจีน
ดังนั้นองค์ชายสามจึงโบกมือลา แล้วขึ้นรถม้าไปโดยไม่
หันกลับมาอีก

ในขณะที่ที่วีนโซ่วกำลังบอกลาเยียนไหวจินอยู่นั้น
เผยอวีนถึงที่อยู่ด้านหลังก็แอบมองไปรอบๆ เมื่อไม่เห็น
อวีนเมียวอิงจึงไม่ได้สนใจสิ่งใดอีก

จากนั้นรถม้าก็เคลื่อนตัวไปยังจุดหมายเหมือนอย่าง
ขามา รอยฝนบนพื้นหินยังไม่เหือดหาย นางเลิกฝ้าม่านขึ้น
บอกลาเมืองกุซุเจียบๆ

สองสามเดือนที่มาพักเที่ยวเล่นที่นี่ เริ่มทำให้นางรู้สึก
คุ้นชินกับวิถีชีวิตชาวเมืองกุซุ ถนนหนทางใกล้ๆ แม้ไม่มีคน
นำทาง นางก็เดินเข้าออกนอกในตามซอกซอยได้อย่าง
ทะลุปรุโปร่ง

รถม้าหยุดลงที่หน้าร้านทรงหยางโหลว นางชะงัก
เล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองเยียนไหวจิน ก็เห็นเขาเช็ดปลายคาง
ขึ้นพยับเปีย

“เขียนรายชื่อขนมที่จะต้องซื้อกลับไปไว้วาเหยียด
มิโซ่หรือ เมื่อวานนี้ไม่สะดวกมา วันนี้ข้าจึงมาขอเชิญให้ เจ้าจะ
ได้ไม่ต้องงอแงระหว่างทาง”

น้อยครั้งที่เผยอวันถึงไม่ได้ยกย้อนกลับ หางตาอาบไป
ด้วยรอยยิ้ม

เมื่อเดินออกจากร้านทรงหยางโหลว เยียนไห่จิ้นที่
ถือขนมเต็มสองมือก็ถอนหายใจหนักหน่วง เริ่มพิจารณาอย่าง
จริงจังแล้วว่าเขายังพอจะกลับคำทันหรือไม่ เขาคาดเดาได้ว่า
ขนมที่เผยอวันถึงจะซื้อกลับไปนั้นมันมีแต่จะมากกว่าที่เขียนไว้
แต่ก็คิดไม่ถึงว่าจะซื้ออย่างละห่อเช่นนี้

โชคดีที่จิ้นเจาองค์ไว เข้ามารับห่อกระดาษเคลือบน้ำมัน
จากมือของเขาแล้วจัดวางอย่างเรียบร้อยรวดเร็ว

ตอนนี้เขาไม่ต่างจากสามีที่ภรรยาฝากให้ซื้อขนมจาก
ร้านทรงหยางโหลวกลับไปแม้แต่เล็กน้อย

กลิ่นหอมอบอวลอยู่ที่ปลายจมูก

ทันใดนั้น โดยที่พวกเขายังไม่ทันได้รู้ตัวก็มีสตรีสวม-
ผ้าโปรงคลุมใบหน้า พุ่งเข้ามาในอ้อมกอดเขาอย่างที่ไม่มีการ
คาดคิด

เรื่องเกิดขึ้นกะทันหันจนไม่ทันได้ป้องกันตัว หญิงผู้นั้น
กระแทกเยียนไหว่จนเขาถอยหลังไปสองก้าวจนแม้แต่ว่า
ตัวเขาเองยังชะงัก เผยอวินถึงได้สติกลับมาก่อน นางขมวดคิ้ว
แล้วเดินเข้ามาถึงคนผู้นั้นออกจากร่างของเยียนไหว่

หญิงผู้นั้นทำตัวอ่อนโยนไว้ระแวดระวังเยียนไหว่แน่น
เต็มทีเผยอวินถึงคิดจะประคองนางขึ้นมา แต่นางกลับยั้งโน้มตัว
ไปข้างหน้า ซุกกายเข้าไปในอ้อมกอดของเขามากขึ้น

โชคดีที่เยียนไหว่ได้สติกลับมามีสติอย่างรวดเร็ว มือ
ทั้งสองข้างทั้งตัวหนึ่งอยู่กับที่ แล้วทั้งระยะห่างออกมาเจียบ ๆ
ปล่อยให้เผยอวินถึงจับแขนของหญิงปิดหน้าผู้นั้นไว้

จันเจาได้ยินเสียงร้องด้วยความตกใจ ก็กระโดดออกมา
จากรถม้า และเห็นภาพ 'รักสามเส้า' เข้าพอดี เขามองหน้า
อินเออร์อย่างตื่นตระหนก ทำอะไรไม่ถูก

เหตุการณ์วุ่นวายนี้ หญิงคลุมหน้าอิงเครื่องวางไว้บนร่าง
ของเยียนไหว่ มือหนึ่งจับแขนของเขาไว้แน่น อีกมือหนึ่ง
ปล่อยให้เผยอวินถึงประคองไว้ เมื่อพายุร่างไว้ได้แล้ว สาวใช้
ของนางก็เหมือนเพิ่งจะตื่นจากความฝัน เดินเข้ามารับตัวนางไป

เมื่อนางดึงมือกลับ เผยวันถึงก็ยิ่งขมวดคิ้วหนักขึ้น
แม้นางจะดูเหมือนกำลังโศกเศร้าอาดูร แต่ก็ยังน่าสงสัยอยู่ดี

เมื่อสาวใช้ประคองหญิงคลุมหน้าให้ยืนอย่างมั่นคงได้
แล้วก็ย่อกายขอภัยพวกเขาเต็มพิธี

“ขอภัยคุณชายและคุณหนูด้วยเจ้าค่ะ เมื่อครูนี้นางมัว
แต่เล่นกับบ่าวสนุกสนานไปสักหน่อย จึงรีบร้อนเดิน ไม่ทันระวัง
จนกับพวกท่านเข้า ต้องขอภัยทุกท่านจริงๆ เจ้าค่ะ”

เยียนไหวจินไม่ได้เอ่ยสิ่งใด แม้จะผิวหนังส่วนที่ถูกนาง
สัมผัสจะเจ็บแปลบราวกับตอกด้วยไม้ แต่ก็เพียงแค่ชั่วพริบตา
เท่านั้น ไม่ได้มีบาดแผลภายนอกแต่อย่างใด จึงไม่ได้นำเรื่องนี้
มาใส่ใจ เป็นเรื่องเล็กน้อยที่ไม่สำคัญพอจะพูดถึง

แต่แล้ววันที่สามที่พวกเขาออกเดินทาง อยู่ๆ เยียนไหว-
จินที่กำลังพูดจาหยอกล้อกับเผยวันถึง ก็ล้มลงไปกับพื้น ไขว่สูง
ไม่ได้สติไปถึงสองวันเต็มๆ

องค์ชายโปรดเบามีมือ คุณหนูรองแสนดีเข้าไปหมดแล้ว เล่ม 2

青梅难哄

ไนเคอริบรึชท์อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《青梅难哄》

Author 再让我睡一会儿 (Zai Rang Wo Shui Yi Huir)

Thai edition rights under license granted by 雅克（北京）国际文化传播有限公司

(Yako, International), 冠声（厦门）文化传播有限公司 (Vocal Supreme)

Thai edition copyright 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd. and Vocal Supreme. Arranged through Vocal Supreme.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

再让我睡一会儿 Zai Rang Wo Shui Yi Huir

องค์ชายโปรดเบามีมือ คุณหนูรองแสนดีเข้าไปหมดแล้ว เล่ม 2 /再让我睡一会儿 Zai Rang Wo Shui Yi Huir : เขียน; จัดพิมพ์: แปล จาก 青梅难哄.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 414 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. จื้อชิง. , ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7396-7